

Claca responsable

SERGI SOL I BROS

EL PUNT, 03/06/10

De tot el merder del cas Pretòria, i de les sucoses entrevistes que s'han donat a conèixer, m'ha colpit una conversa entre Lluís Prenafeta i Macià Alavedra en què l'exconseller d'Economia explica com va alliçonar Artur Mas davant l'embat del finançament l'estiu del 2009.

Artur Mas es mostrava preocupat per la deriva del finançament i per les xifres que es filtraven aquell juny de 2009. Però no pas per insuficients o perquè haguessin estat una presa de pèl sinó perquè eren generoses. Per a Mas, segons Alavedra, el problema era que «les xifres de finançament eren bastant bones», cosa que deixaria CiU «bastant en pilotes». En Mas estava ben preocupat, quin mal rotllo que la negociació del finançament anés per bon camí i pogués eixugar una part del dèficit fiscal que pateix el país. Aquests dies, vés per on, CiU s'ha fet farts de donar lliçons de responsabilitat pel que fa a la política espanyola. Fins i tot no han dubtat a fardar –engreixats per l'habitual claca mediàtica– d'un altíssim sentit d'estat, espanyol naturalment. L'altre, l'estat català, no acaben de saber si el desitgen, els fa nosa o els convé, depèn del dia, depèn de cap a on bufa el vent.

Tanta fressa per donar un cop de mà a Zapatero, per «salvar Espanya», no em va commoure tant com a creadors d'opinió, periodistes i empresaris d'aquest país, prestos a glossar les grandeses del secretari general de CiU. El que no encaixa, en tan serè i responsable exercici de la política, és el consell que Alavedra acaba donant a l'atribolat Mas, que passava per dir –fos quina fos la xifra– que no, que de cap manera, que el

finançament pactat era irrisori. I l'Artur, que podria ser al desembre el futur President de Catalunya, s'ho va agafar al peu de la lletra tan aviat com Joan Puigcercós va concedir un «sí» in extremis –tant va fer patir el de Ripoll gent del govern que hi havia consellers que no dormien preses del pànic– després d'esgarrapar unes engrunes d'uns pocs centenars de milions d'euros addicionals. Mas, amb aquell posat solemne que demanen les situacions dramàtiques, va escenificar el rebuig amb una mà al pit tot afirmant que era «per obligació patriòtica» i perquè no complia l'Estatut. La xifra final era sensiblement més alta que aquella que aterria Mas el juny de 2009. Però aquest era un detall sense importància. I el consell de Macià Alavedra no va caure en l'oblit, de manera que el ferm aspirant a presidir el país va fer de la necessitat virtut. No cal dir que alguns dels habituals de la claca es van esquinçar les vestidures i van elogiar amb tota la desmesura que requeria l'ocasió l'esperpèntic d'un finançament que delmava el país. Tot molt responsable, de sentit comú i amb un exemplar sentit d'estat.